

MICHAEL NEBELING PETERSEN

”... med et regnbueflag i hånden”

*Fortællinger om homoseksuelle inklusioner
og homonationalisme*

I 2009 LAGDE København medier, gader og sportshaller til det internationale LGBT-kultur-, sports- og menneskerettighedsarrangement World Outgames, som blev afsluttet med den årlige danske LGBT-parade, Copenhagen Pride.¹ Baggrunden for denne artikel er medierepræsentationerne af World Outgames og Copenhagen Pride, som giver en mulighed for at studere hvordan og hvorfor LGBT-inklusioner lader sig gøre i samtidens Danmark.

Jeg har indsamlet et arkiv bestående af 735 artikler, kronikker, læserbreve, reportager mm. fra de landsdækkende og lokale medier. Materialet er inddelt efter, hvordan de enkelte tekster forstår, retfærdiggør eller betvivler ræsonnementet for at afholde World Outgames (og paraden) i København med betydelig økonomisk støtte fra kommunen (Københavns Kommunes Økonomiudvalg 2006). Min metode for diskursanalyse er hentet fra Laclau og Mouffes diskursteorier (1985), mens min analysestrategi er inspireret af en dekonstruktiv queerteoretisk tilgang (se fx Sedgwick 1990; Rosenberg 2002; Frederiksen 2005; Petersen 2007). Jeg er inspireret af Sara Ahmed og Jasbir Puar's diskurs- og kulturanalyse gennem brug af et arkiv (Ahmed 2004:12; Puar 2007:xiv): Gennem etablering af et

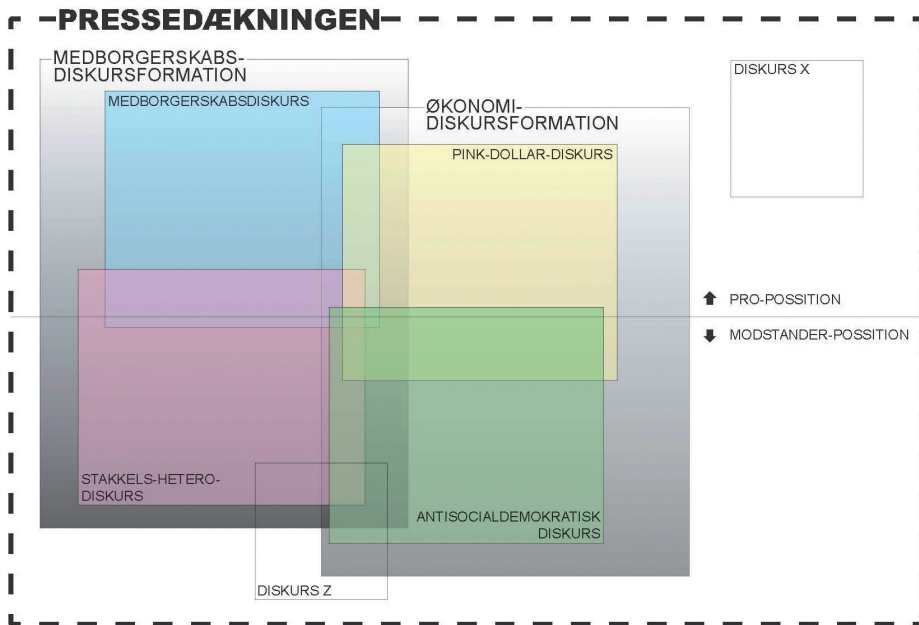
arkiv af diverse tekster undersøges et område eller felt for tendenser, diskurser, logikker mm. og fra arkivet hentes centrale tekster, som behandles gennem tekstnære analyser.

Materialet inddeler sig i to overordnede positioner: Den position som argumenterer imod afholdelsen af World Outgames (og paraden) og den, som argumenterer for eller fejrer det. De to positioner skæres endvidere af to primære diskursformationer, som dog overlapper hinanden: Den økonomiske diskursformation og medborgerskabsdiskursformation.²I den økonomiske kæmper to primære diskurser om at betydningstildele arrangementerne. På den ene side argumenterer pink-dollar-diskursen for at arrangementerne vil tjene sig selv ind gennem turistomsætningen i København, og inspireret af Richard Floridas idéer forstår diskursen arrangementerne som en branding af Danmark som et tolerant land samt af København som et internationalt "*love mark*", der styrker økonomi og udvikling i byen samt øget "*identitets-turisme*" (Outgames 2007:33).³ På den anden side argumenterer en mere klassisk liberalistisk diskurs for, at Københavns støtte til arrangementerne er udtryk for en politisk korrekthed og privilegering af en allerede privilegeret gruppe (se fx Jalving 2009).

Inden for medborgerskabsdiskursformationen kæmper medborgerskabsdiskursen og "stakkels-hetero-diskursen" om at betydningstildele arrangementerne. Medborgerskabsdiskursen ækvi- valerer arrangementerne med menneskerettigheder, frigørelse og ligestilling af marginaliserede grupper. Her argumenteres om nødvendigheden af et arrangement som Outgames eller paraden på to niveauer: På den ene side ses det som nødvendigt grundet homofobi (se fx LHO 2009; Tholl 2009) og undertrykkelse af LGBT-personer og på den anden side ses arrangementerne som en hyldest og fejring af opnåelsen af rettigheder og inklusion i samfundet (se fx Berling-

ske Tidende Leder 2009). På den anden side i medborgerskabsdiskurs-formationen argumenterer ”stakkels-hetero-diskursen” for, at arrangementerne påtvinger homoseksuel exces på ”almindelige mennesker” (se fx Lysdal 2009), at de fastholder en utidssvarende minoritetsposition (se fx Ib 2009) og at dette medfører en forøgelse af homofobi og modstand mod LGBT personer (se fx Højsgaard 2009).

Min interesse er homoseksuelle *inklusioner*, og jeg vil derfor kun beskæftige mig med ”pro-positionen”, som deler sig i to diskursformationer, som dog for det meste smelter sammen: Arrangementerne forklares ofte gennem både en økonomisk og medborgerskabspolitisk logik. Jeg vil derfor slå ned i det felt, som jeg har illustreret i figur 1, som ligger mellem de to pro-diskurser, og behandle de to diskurser som en diskurs, som søger at inkludere homoseksuelle personer og rettighedsspørgsmål i politiske spørgsmål, på markedet og i kulturelle repræsentationer. Diskursen rummer utallige artikulationer, som der konstruerer Danmark og danskere (både staten og markedet) som en homovenlig oase, som bliver differentieret fra andre områder og populationer. I særlig grad bliver der artikuleret ’problemer’ omkring Østeuropa, de arabiske og afrikanske lande (se fx Kristensen 2009; Rahbek 2009; Skawbo-Jensen 2009) samt immigrantpopulationer i Danmark (se fx Avnon 2009; Fogt 2009; Hansen, 2009; Lützen 2009; Øhlenschläger 2009). Om der er problemer i de områder eller ej, er ikke fokuset for denne artikel. Snarere vil jeg tage et spadestik dybere og undersøge sammenhængen mellem artikulationerne af homoseksuel frigørelse og ligestilling samt fortællingen om Danmark og det udenfor. For at komme nærmere en forståelse af denne sammenkædning mellem nation og seksualitet situerer jeg mig i nyere amerikansk queerteori, som jeg vil gøre rede for nedenfor.⁴

Figur 1

Figur 2

”... med et regnbueflag i hånden”

Queerteorier

Lisa Duggan satte i 2003 fokus på sammenvævingen mellem homopolitik og neoliberalisme, og gennem begrebet homonormativitet artikulerede hun en kritik af den (neoliberale) politik,

som ikke udfordrer dominerende heteronormative antagelser og institutioner, men opretholder og fastholder dem, mens der gives et løfte om en demobiliseret homoseksuel valgkreds og en privatiseret apolitiseret homoseksuel kultur forankret i familieliv og forbrug (2003:50).

Homonormativitet er altså en kritik af de homoseksuelle politikere, som ikke sætter spørgsmålstegn ved de heteronormative inklusioner, som tilbydes og erobres af homoseksuelle.

I sin bog *Terrorist Assemblages – homonationalism in queer times* (2007) undersøger den amerikanske queerteoretiker Jasbir K. Puar, hvordan LGBTIQ⁵ rettighedsdiskurser, aktivisme og inklusion i lovgivningen og mainstream hænger sammen med krigen mod terror og produktionen af racialiserede andre (terrorister) og forestillede geografier. Puars begreb homonationalisme er en forkortelse af homonormativ nationalisme (2007:37), og Puar taler for, at man skal læse seksualitet gennem nationen, da produktionen af heteroseksuelle og queer seksualiteter sker gennem både heteronormative og homonormative praksisser og disciplineringer, som (nogle) nationer fostrer. På den måde producerer nationen også ikke-heteroseksuelle seksualiteter, som den samtidigt disciplinerer og normaliserer (2007:50). Denne investering i homonationalisme styrker nationen på mindst tre måder: 1) Den etablerer en homonormativitet, som styrker heteronormative institutioner, 2) den skaber et homoseksuelt forbrugssegment, som policer nonnormative seksualiteter og 3) den muliggør

en transnational diskurs om vestlig modernitet og overlegenhed samtidigt med at den producerer racialiserede kroppe af patologiserede nationaliteter, både nationalt og transnationalt (Puar, 2007:51).

Duggan og Puar advarer os imod at fejre homoseksuelle inklusioner uden at være opmærksomme på, hvordan disse inklusioner også fungerer på måder, som indgår i nye hierarkier og hegemonier. Dette er også fokuset for Judith Halberstam, David L. Eng og José Esteban Muñoz, da de i 2005 stillede spørgsmålet ”*What’s queer about queer studies now?*” (2005) i et særnummer af *Social Text*:

Den samtidige mainstreaming af homoseksuel identitet – som en massemedieret forbrugerlivstil og en omstridt juridisk kategori – kræver en fornyet queer studier, altid vagtsom på det faktum at seksualitet er intersektionel, ikke perifer andre former for forskel, og kalibreret til en solid forståelse af queer som en politisk metafor uden fikseret referent.

En fornyet queer studier insisterer endvidere på en udvidet overvejelse af det sene tyvende århundrede globale krise, som har konfigureret historiske relationer mellem politiske økonomier, krig og terrors geopolitik og nationale manifestationer af seksuelle, raciale og kønnede hierarkier. (Eng, Halberstam et al. 2005:1)

I forlængelse af Duggans begreb homonormativitet mindede Halberstam, Eng og Muñoz os om, at den nyere inklusion af homoseksuelitet bør få os til at gentænke queerteoris (tidligere) fokus på seksualitet som privilegeret forskningsobjekt. Seksualitet bør studeres intersektionelt og med ”*opmærksomhed på de hegemoniske og sociale strukturer, gennem hvilke bestemte subjekter gøres ’normale’ og ’naturlige’ gennem produktionen af ’perverse’ og ’patologiske’ andre*” (Eng, Halberstam et al. 2005:3).

En queer læsning gennem nationen

Jeg vil i denne artikel forfølge Halberstam, Muñoz og Engs opfordring til at fokusere på de hegemoniske og sociale strukturer, som normaliserer og naturaliserer nogle subjekter gennem en produktion af perverse og patologiske andre. Jeg argumentere for, at investeringer i homonationalisme også gælder i dansk kontekst. Hvor Puar taler om amerikansk exceptionisme (2007:kap. 2), vil jeg argumentere for, at der i en dansk kontekst iværksættes en national fortælling om det danske frisind, som bliver differentieret fra undertrykte og ikke frigjorte populationer. I forlængelse af Duggans og Puars begreber vil jeg argumentere for, at inklusionen af homoseksualitet i Danmark er sammensat med en nationalistisk dagsorden, hetero- og homonormative præmisser og produktionen af mistænkeliggjorte og patologiserede populationer. Det er dermed ikke min intention at vurdere hverken Copenhagen Pride eller World Outgames, men at synliggøre nogle af de (nationale) meningsstrukturer og diskurser, som arrangementerne bliver skrevet ind i. En læsning af seksualitet gennem nationen muliggør dermed en intersektionel vinkel på, hvordan homoseksuelle inklusioner lader sig gøre i samtidens Danmark.⁶

Jeg har udvalgt to centrale tekster fra landsdækkende danske medier, som placerer sig indenfor pro-positionen. Disse to artikler danner denne artikels forgrund og analyseobjekt. Begge artikler omhandler den afsluttende parade. Den første tekst er en reportage fra den danske tabloidavis B.T., og den anden er en artikel fra den danske avis Jyllands-Posten. Min primære analyse er af reportagen fra B.T., som jeg laver en tekstnær analyse af, herefter vil jeg læse den anden tekst i forlængelse af den første analyse.

Ind og ud af paraden

I en reportage fra B.T. den 1. august 2009 følger reportagens journalist, Kristian Hansen, den københavnske LGBT-parade, Copenhagen Pride, som afsluttede World Outgames. Reportagens overskrift *København til kæmpe homofest* understreger reportagens fokus på homoseksuelle mænd. Transkønnede og biseksuelle er kun nævnt i manchetten og en uddybende bemærkning om paradens historie og forbindelse til World Outgames. Dette understreges af en video, som bisidder reportagen på B.T.s hjemmeside, hvor kun mænd i bare overkroppe vises, og hvor ordene ”bøsse” og ”homo” bruges synonymt.

Reportagen indledes med ”B.T. var med på første parket, da flere tusinde bi-, trans-, og homoseksuelle i dag dansede gennem Københavns gader i takt til alt fra Birthe Kjær til George Michael og hård techno” (Hansen 2009). I første linje er den heteroseksuelle beskuer etableret, som en tilskuer i teatret står journalisten på første parket og kikker ind på de andre kroppe, som identificeres som bi-, trans- eller homoseksuelle. Lidt længere nede i teksten indtager journalisten det modsatte blik: Han flyttes fra beskuerpositionen udenfor paraden ind på en paradevogn i følgende citat: ”journalisten Kristian Hansen fulgte med i feststemningen fra en af de midterste vogne” (ibid.). Journalisten bevæger sig derefter ud af paraden igen og møder tilskuerne. Først møder han den 86-årige Jytte Frederiksen og derefter en far og mor med tre små børn, som vinker med regnbueflag til paraden.

Herefter vender han tilbage til paraden, hvor han sammen med ”to heteroseksuelle” kvinder opdager fem håndværkere i bare overkroppe, som vinker ind på paraden. Journalisten taler herefter med en produktchef fra Carlsberg og paradens formand, inden han atter

”... med et regnbueflag i hånden”

vender ud af paraden for at se ind på den og kommentere Sabaahs vogn, hvor deltagerne er maskerede.⁷ Journalisten vender til sidst tilbage til en insiderposition for at ende sammen med paraden på Københavns Rådhusplads. Her fortæller han at paraden har været en stor succes, og han slutter i samstemmighed med daværende overborgmester Ritt Bjerregård og deltagerne i paraden med *”det glade budskab: Vi er alle lige – uanset seksuel orientering”* (ibid.).

Bevægelserne ind og ud af paraden etablerer en forhandling mellem inklusion af homoseksualitet i normaliteten eller en eksklusion af homoseksuelle som hyperbolsk pervers kroppe, hvilket understreges af den indledende karakteristik af World Outgames’ vogn: *”Her stod fyre og piger i fransk stuepigetøj, lædertøj eller helt almindeligt hverdagstøj ...”* (ibid.). Herefter lader teksten paraden forhandle inklusionen med repræsentationer af genkendelige borgere: Den første repræsentation er den 86-årige Jytte Frederiksen og den glade småbørnsfamilie:

Her mødte han 86-årige Jytte Frederiksen på Frederiksberg Allé, hvor hun sad på en bænk og fulgte med i optaget. [...]

– Det er meget fantastisk at se på – virkelig spændende og underholdende, siger Jytte Frederiksen så, uden egentlig helt at have forstået, hvad årsagen til optøget er. [...]

Ikke langt fra Jytte Frederiksen står en far og mor med deres tre små børn. Alle har de regnbueflag i hånden, mens de flager på livet løs og smiler op til de dansende deltagere i vognene. (ibid.)

Det ikke markerede, det heteroseksuelle, bliver repræsenteret af disse kroppe, som repræsenterer tre generationer og etableres i teksten som tolerante og åbne. De bi-, trans- og homoseksuelles fest

ækvivaleres med deres fest. Det bliver en folkefest, som forener, med journalistens ord, "*unge som gamle, tykke som tynde, heteroseksuelle som homoseksuelle*" (ibid.). Den formodede modstand fra det omgivende samfund mod paraden udebliver i teksten, som i stedet ækvivaleres homoseksualitet ind i denne repræsentation af borgere på tværs af generationer. Teksten etablerer hermed en fortælling om heteroseksuel tolerance, for hvilket homoseksualitet bliver objekt.

I næste afsnit er journalisten tilbage i paraden sammen med

to heteroseksuelle veninder [der pludselig begynder] at tungekysse. De er grebet af stemningen, men ved synet af fem meget veltrænede håndværkere i bar overkrop, vender deres interesse hurtigt tilbage til det andet køn. De fem unge håndværkere står oppe på et stillads og overværer priden. De tager billeder og vinker (ibid.).

I dette citat forhandles inklusioner på to plan: For det første etableres der en inklusion fra en umiddelbart overraskende position, nemlig fra en arbejderklasse maskulinitet. For det andet etableres der inde i den homoseksuelle parade et genkendeligt heteroseksuelt billede.

Om de to kvinder identificerer sig som lesbiske eller biseksuelle er sagen uvedkommende, men særligt interessant er det, hvordan teksten konstruerer et billede fra en populærkulturel og pornografisk billedflade, hvor lesbisk sex eller intimitet er en slags petting eller et forspil inden det heteroseksuelle samleje. I teksten præsenteres de to kvinder som heteroseksuelle, som petter for mandens blik, og ved synet af en mandligt mærket krop bliver de, med Judith Butlers ord, kaldt tilbage til den korrekte kønsperformativitet og etablerer et heteroseksuelt begær, som det homoseksuelle kun fungerer som opvarmning for. Hermed sedimenteres binariteten mellem hetero-

”... med et regnbueflag i hånden”

seksualitet og homoseksualitet som gensidigt udelukkende, og forestillingen om biseksualitet glimter ved dets fravær. I stedet bliver reportagens eneste repræsentation af lesbiske eller biseksuelle konstrueret indenfor et heteronormativt genkendeligt paradigme. Og med denne genkendelse belønnes paraden med inklusion fra endnu en repræsentation af borgere: Den maskuline arbejderklasse.

Do you like girls or boys?

Eve K. Sedgwick har teoretiseret over den vestlige binaritet mellem hetero- og homoseksualitet (1985, 1990). For at dekonstruere denne binaritet præsenterer hun begrebet homosocialitet, som dækker over de former for samvær og udvekslinger af følelser, værdier, krop-væsker osv. mellem mænd, som ikke karakteriseres som homoseksuelle. Sedgwick påpeger, at det er umuligt at sætte en grænse mellem homo- og heteroseksualitet, men foreslår i stedet, at man ser det som en kontinuum. Det, at grænsen ikke kan fikses, sætter mænd, som identificerer sig som heteroseksuelle, i en evig klemme: De skal bevise sin heteroseksualitet for at bevare sin privilegerede position i et patriarkalsk samfund, mens de er i en konstant fare for at glide fra homosocialitet over i homoseksualitet. Derfor insisterer heteronormativitet på en fiksering af grænsen mellem homoseksualitet og homosocialitet, en fiksering som aldrig er mulig.

I artiklen præsenteres en homosocialitet gennem de fem håndværkere, som i teksten også laver en bevægelse ud, ind og ud af paraden. De står på et stillads og overværer paraden, dermed er de sat i en materiel setting, som minder om paradens vogne: Fysisk er både vognene og stilladset hævet over beskuernes og gadens niveau, og stilladsets udseende med metalstænger minder om paradevognenes metalstænger. Endvidere bliver håndværkerne transformeret til ob-

jekter for andres blik på samme måde som paradedeltagerne, ved at paradedeltagerne kopierer dem og begynder at tage billeder af håndværkerne og dermed lader dem blive objekt for deres begær. Dette scenarium skaber ballade i køns- og seksualitetssystemet og peger på, at grænsen mellem homo- og heteroseksualitet ikke er givet, men bliver forhandlet i situationer. Teksten lukker balladen ved at lade de to kvinder indtage en begærsrelation til mændene, og deres bevægelse fra et samkønnet kys til et heteroseksuelt begær tjener to formål: Det skaber en genkendelig heteroseksuel og både misogyn og antilesbisk billedramme, som giver mulighed for inklusion. Og for det andet afgrænses homoseksualitet til paraden: Homoseksualiteten er dér i paraden, det er de X antal kroppe, som besidder, ejer og udtrykker homoseksualiteten. Homoseksualitet kan dermed igen fikseres og den bliver differentieret heteroseksualiteten, som vinder sin 'renhed' tilbage.

Gennem bevægelserne ind og ud af paraden etableres der en inklusion af homoseksuelle fra den tolerante befolkning: Den gamle Jytte, der synes det er festligt, den tolerante og moderne børnefamilie og arbejderklasse-mændene, som glade vinker til deres pseudolesbiske fantasi og etableres som den rene maskuline heteroseksualitet. Disse inklusioner privilegerer, som jeg vil vise om lidt, visse former for homoseksualitet med adgang til fællesskabet, mens det samtidig etablerer en fortælling om de tolerante, moderne og homovenlige borgere på tværs af generationer og klasser. En fortælling, der med repræsentationerne af forskellige klasserepræsentationer (pensionist, moderne børnefamilie, arbejderklasse og som vi skal se nedenfor: øvre klasser og store firmaer) har konnotativ reference til ord som sammenhængskraft og velfærdssamfund.

”... med et regnbueflag i hånden”

The good gays

Journalisten taler også med Copenhagen Prides formand, Ole Santos, som forklarer om den købedygtige, kreative målgruppe, som firmaer prøver at fange under paraden:

Det er ofte to fyre, de har ingen børn, men et godt arbejde og derfor en god indkomst og et stort rådighedsbeløb. [...] Når virksomhederne tør at gå direkte efter den homoseksuelle målgruppe, er det et tegn på at tiderne skifter og det bliver mere og mere okay at være homoseksuel. (Hansen 2009)

Gennem Santos artikulation reduceres LBGT til homoseksuelle mænd, med gode job, altså den øvre middelklasse og overklasse, som lever i parforhold. Og Santos ækvivalerer denne form for seksuel kommerciel medborger til graden af accept i samfundet. Når Santos måler accept på dette barometer bliver han nødt til at undskylde den skam (Warner 1999), som ligger i paradens brug af flamboyante virkemidler, transkønnede repræsentationer og seksualiseret tilstedeværelse. Dette artikuleres længere nede i teksten:

Selv om optoget er et sandt farvemekka, understreger Ole Santos, at det er andet end mænd i små badebukser eller kvindetøj.

— Medierne glemmer det lidt. Det er måske kun 5–10 procent af de homoseksuelle, der klæder sig sådan ud, [...] langt de fleste lever et helt normalt liv til hverdag (ibid.).

Hermed etableres der i teksten en subjektspostion, som er et præcist eksempel på Duggans homonormativitet. Det er en italesættelse af homoseksualitet, som ikke udfordrer heteronormative kønsfremstillinger og monogami, og som fremstiller seksuelle minoriteter

som en homogen (hvid og mandlig) masse, der frem for alt er gode forbrugere. Endvidere peger fremstillingen på, at rettigheder og medborgerskab kun tildeles nogle queer identiteter og ikke andre. Diane Richardson skriver, at homoseksuelle, for at opnå rettigheder og medborgerskab, ”*skal assimileres ind i ’heteroseksuel’ kultur*” (2004:396) og inspireret af Michael Warner (1999) peger hun på, hvordan denne assimilation producerer gode normale homoseksuelle medborgere, mens de queer identiteter, som ikke kan eller vil assimileres, bliver ”*slemme queers*” (Warner, 1999:114). Denne inklusion og eksklusion er også behandlet af Butler, som skriver, at inklusionen af nogle queer identiteter er forbundet med eksklusionen af andre (2004:115).⁸ I forlængelse af Butler kan man også læse artikulationerne om den gode (hvide og mandlige) homoseksuelle som performative disciplineringer: For at opnå inklusion og genkendelse skal man som homoseksuel konstitueres som en god medborger, som kan indgå i den kapitalistiske økonomi og være genkendelig indenfor et heteronormativt slægtskabs- og rettighedsparadigme. Det er ikke alle former for LGBTIQ identiteter som er velkomne i fællesskabet. Det er ikke mænd i kvindetøj, og som vi skal se om lidt er disse kategorier og inklusioner både etnisk og nationalt markerede.

B.T.s reportage etablerer et hierarki gennem tildeling af taleret og blik: Den købedygtige, homoseksuelle hvide mand, repræsenteret af Santos, får flere gange i teksten taleret. Journalisten er fysisk tæt på Santos, som dermed også kommer til at dele blik med ham. De to kvinder, som erklæres heteroseksuelle, kan læses som en repræsentation af kvindelig homoseksualitet eller biseksualitet, og den tildeles ikke taleret, men journalisten er tæt på dem og deler deres blik på håndværkerne. Længere nede i hierarkiet er de etnisk minoritiserede homoseksuelle, som beskues udefra og ingen taleret får og længst nede er de former for queer identiteter, som ikke repræsenteres i teksten.

Forestillede geografer og populationer

København til kæmpe homofest etablerer også forestillede geografer, som både understøtter de homonormative inklusioner og konstruerer en mistænkeliggjort population, som differentieres det i teksten etablerede fællesskab og den vestlige homonormative repræsentation af homoseksualitet.

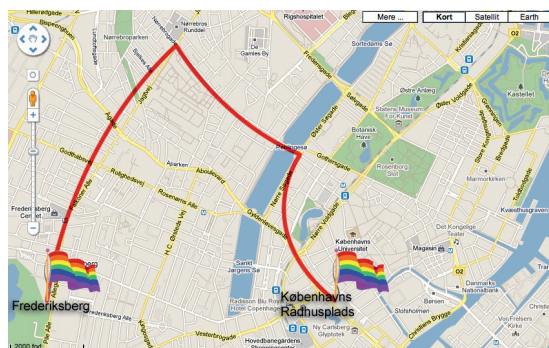
Derek Gregory (2004, 2007) bruger Edward Saids term *forestillede geografer* (Said 1978:54), som er en rumliggørelse af de rum og afstande, som adskiller ’det samme’ fra ’det andet’. Hermed konstrueres et ’os’, som lever i en genkendelig geografi og en kløft, hvor ’de’ er på den anden side i en ugenkendelig geografi. Denne konstruktion opbygges gennem differentieringer: ”’Deres’ rum er ofte set som det omvendte af ’vores’ rum: En slags negativ i den fotografiske forståelse, at ’de’ måske vil ’udvikle’ sig til noget som ’os’, men også som et sted af fravær, da ’de’ på en eller anden måde bliver set som manglende de positive tonaliteter, der angiveligt kendetegner ’os’” (Gregory 2004:17). For Gregory er afstandene og geograferne ikke givne størrelser, men er en effekt af repræsentation, valorisation og artikulation (Gregory 2004:19). Og geograferne er teatraliske, et argument som Derek Gregory videreudvikler gennem Judith Butlers performativitet: De forestillede geografer indgår i et orientalistisk magtsystem, som ”producerer de effekter, som de italesætter” (ibid:18). De forestillede geografer skaber ifølge Gregory ”arkitekturer af fjendskab”, som ikke er en spejling af den verden vi lever i, men som konstituerer den (ibid:20).

Foruden tekstens opbygning af bevægelserne ud og ind af paraden, så er *København til kæmpe homofest* også opbygget i en temporal og spatial disposition. I figur 3 har jeg illustreret denne opbygning, som teksten konstruerer via paradens rute gennem Køben-

havn: Vi starter på Frederiksberg, som er en selvstændig kommune omgivet af Københavns Kommune. Frederiksberg er kendt for at være bedre stillet område, med få immigranter, mange velhavende og traditionelt konservativt. Paraden og teksten går gennem Frederiksberg til Nørrebro, som er et gammelt arbejderkvarter i København. Nørrebro er kendt som et immigrantområde, og de fleste har arabisk og/eller muslimsk baggrund. Ruten og teksten bevæger sig gennem Nørrebro og slutter i city på Københavns Rådhusplads.

Paraderuten danner dermed tekstens kronologi og disposition: Vi starter på Frederiksberg, hvor vi møder det heteroseksuelle fællesskab repræsenteret af Jytte på 86, børnefamilien og håndværkerne. Det er også på Frederiksberg, vi møder Carlsbergs homovenlige produktchef og formanden for Copenhagen Pride, Ole Santos. Det er også på Frederiksberg, vi møder inklusionerne fra kapitalismen repræsenteret med store virksomheder som IBM, Microsoft, Carlsberg og Absolut Vodka, som ikke længere har *"berøringsangst"* (Hansen 2009) overfor den homoseksuelle målgruppe.

Midt inde i teksten og midt i paradens rute møder vi de etnisk, religiøst og nationalt andre. Teksten spatiale komposition peger på – uden at artikulere det – at dette møde foregår mellem Frederiks-

Figur 3

berg og Rådhuspladsen, altså i paradens midte: Nørrebro. Teksten artikulerer om dette møde:

Men selv om optøget er en hyldest til diversiteten i samfundet og seksuel frihed, er der stadig et godt stykke vej, før alle dele af samfundet kan acceptere og respektere andre seksualiteter end heteroseksualitet. Det kommer især til udtryk på Sabaah-vognen, der er en vogn for homoseksuelle med anden etnisk oprindelse end dansk.

Selv om vognen er fuld af mennesker, er mange af dem maskeret. Udelukkende fordi de ikke er sprunget ud og frygter, hvad der kan ske, hvis deres familie og venner, finder ud af, at de er til deres eget køn (ibid.).

Mødet med denne del af paraden konstituerer de tidligere iagttagelser af homonormative homoseksuelle repræsentationer med et yderligere perspektiv: Det er hvide, *danske* repræsentationer, som nu eksplicit modsættes ”*homoseksuelle med anden etnisk oprindelse end dansk*” (ibid.). Foruden denne synlige markering viser citatet to andre interessante ting. For det første placeres homofobi – i form af den manglende hyldest til diversitet og seksuel frihed – uden for en dansk kontekst: Den flyttes helt konkret til Nørrebro, hvormed Frederiksberg og Københavns Rådhusplads kan konstitueres som forestillede geografier, hvor fællesskab, tolerance, åbenhed, diversitet og seksuel frihed kan findes. Sagt med andre ord: en fortælling om det danske frisind. Denne forestillede geografi modstilles Nørrebro, som bliver det danske frisinds modsætning. Herudover etableres der en god og en dårlig minoritet. Gennem tekstens opbygning har den homoseksuelle minoritet opnået flere former for inklusion ind i det kapitalistiske og forestillede fællesskab gennem homonormative strategier. Nu præsenteres en særlig gruppe af disse inkluderede kroppe: Etnohomoerne.⁹ De

er i teksten fanget mellem Frederiksberg og Nørrebro, mellem deres vestlige/danske homoseksualitet, repræsenteret gennem deltagelsen i paraden, og deres etniske baggrunds undertrykkende værdier, repræsenteret som *"deres familie og venner"*. Etnohomoerne ækvivaleres med de hvide og danske homoseksuelle og kan derfor dele den gode minoritetsposition med dem. Dette gøres gennem ækvivalering af etnohomoerne og *"seksuel frihed"* og *"hyldest til diversitet"*. Dette modsættes deres *"familier og venner"*¹⁰, som dermed konstitueres som en dårlig minoritetsgruppe, som ikke kan inkluderes i det forestillede danske fællesskab, da de differentieres fra det danske frisind. Det er i øvrigt bemærkelsesværdigt, hvorledes seksualitet privilegeres i italesættelsen af diversitet, mens etnisk eller religiøs diversitet udelades.

I forlængelse af dette, og for det andet, produceres en population, som geografisk hører til på Nørrebro. En population, som gennem modsætningen til det danske frisind og produktionen af den forestillede geografi om Nørrebro, mistænkeliggøres som homofobiske, ikke sekulære, ikke frie og frem for alt ikke danske eller nonnationale.¹¹

Denne fortælling skal forstås i forlængelse af paradens historie, som skildres af de to danske homoaktivister Mads Ted Drud-Jensen og Sune Prahl Knudsen (2005): I 2001 uddelte Mermaid Pride (Copenhagen Prides tidligere navn) en *"homofobipris"*, som ifølge arrangørernes pressemeddelelse gik til *"de muslimske lande for 'for deres modstand mod bøsser' i forbindelse med FN's hiv/aids-arbejde"* (Drud-Jensen og Knudsen, 2005:88). Samme år kastede en gruppe unge mænd med immigrantbaggrund sten mod paraden på Nørrebro, hvorefter daværende formand for Mermaid Pride og kommunalpolitiker i København, Klaus Bondam, udtalte fra talerstolen på Rådhuspladsen efter paraden: *"Vi vil ikke finde os i stenkasteri fra indvandrere. De må lære, at sådan spiller klaveret ikke i Danmark"* (ibid:88).¹² Om stenene blev kastet som modstand mod

”... med et regnbueflag i hånden”

homofobiprisen eller på grund af homofobi er dette argument uvedkommende. Det interessante er, at historien og geografin konstituerer et ’os’ og et ’dem’, hvor homoseksuelle og paraden bliver en del af det danske frisind og nationen, som modstilles den nonnationale og mistænkeliggjorte population. Hermed kommer inklusionen af homoseksuelle til at understøtte den nationale forestilling om det danske frisind, hvor homofobi ikke findes, som i samme bevægelse operationaliseres til at konstituere en andengjort population, som bliver det danske frisinds konstituerende anden.

Det er særlig interessant, når man kikker på figur 4, som er et billede af Sabaahs vogn under paraden. Hvordan skal man læse denne vogn? Er det, som reportagen fortæller, angste etnohomoer, som skjuler deres identitet? Eller det en performance, som med reference til karnevallet, leger med maskernes seksuelle konnotationer og muligheder for klasse-, køns-, etnicitets- og seksualitetsoverskridelser?¹³

B.T.s reportage afsluttes på Københavns Rådhusplads, tilbage i den forestillede danske geografi, med følgende ord:

Ritt Bjerregaard [daværende overborgmester i København], der med et regnbueflag i hånden fulgte med i homooptoget hele vejen ind til Rådhuspladsen, vil også være at finde på scenen. Her vil hun traditionen tro holde en tale til ære for priden, dens deltagere og det glade budskab: Vi er alle lige – uanset seksuel orientering.

I dette sidste afsnit af teksten etableres det danske fællesskab igen: Den homoseksuelle population, de danske lovgivere, repræsenteret af Ritt Bjerregaard, de heteroseksuelle repræsenteret ved journalisten og det danske frisind repræsenteret af den dogmatiske sidste linje: ”*Vi er alle lige – uanset seksuel orientering*”. En etablering af et ’vi’, som forstærker den homoseksuelle inklusion i danskheden, og

Figur 4 (foto Andreas Hagemann Bro)

samtidigt differentierer og marginaliserer de forestillede populationer, som castes til ikke at anerkende denne dogmatik og som dermed udelukkes fra det nationale 'vi' omkring det danske frisind.

Said skriver, at forestillede geografer konstrueres gennem etableringer af genkendelighed og ugenkendelighed (1978:54). Det er påfaldende, at reportagen, jeg har analyseret, lader *den anden* forestillede geografi fremstå som modsætningen til en udtalt og eksemplificeret genkendelig geografi og producerer disse geografer gennem hentydninger og konnotationer. Hermed bliver u- og genkendelighed forstærket og en frygt etableres for det ugenkendelige.

Frygt for det ugenkendelige

I den anden tekst, jeg vil analysere, bliver frygten helt central. I artiklen *Frygt for angreb på homoparade* fra *Jyllands-Posten* (Lützen

2009) etableres samme forestillede geografier som i reportagen fra B.T: Danmark etableres som genkendelige og navngivne områder, mens Nørrebro byder på sten, trusler og angreb på såvel danske som israelske paradedeltagere ligesom Sabaahdeltagere – ifølge politiets talsmand – er særligt udsatte. Ole Santos udtaler i artiklen, at ”i *sær Nørrebro*” bliver svært, hvorfor paraden har sendt flere vagter og bedt politiet om flere betjente ”for at forhindre stenkast og lignende” (ibid.). Gennem en etablering af frygt understøttes etableringen af ’dem’ og ’os’: Arabiskheden eller muslimheden, som klæber på Nørrebro, mens det ufarlige og beskyttende associeres med politiet, Israel og ”[h]alvnøgne, farverige bøsser og lesbiske” (ibid.).

Sara Ahmed skriver om frygt: ”Jo mere vi ikke ved hvad eller hvem det er vi frygter, jo mere bliver verden frygtsom” (2004:69, forfatterens kursivering). For Ahmed involverer frygt en intensivering af trusler, ”som fungerer for at skabe en skelnen mellem dem som er ’underkastet trussel’ og dem som truer” (ibid:72), og hun peger på, disse distinktioner klæber (”sticks”) til bestemte (racialiserede) kroppe gennem stereotypiseringer og metonymier. Ahmed viser hvordan frygten for den internationale terrorist præger politik efter den 11. september 2001, og mens den giver øget mobilitet eller ekspansion for nogle kroppe giver det begrænsede bevægelse for ”de kroppe som bliver læst som associeret med terrorisme: *Islam, Arabisk, Asiatisk, Øst og så videre*” (ibid:79, forfatterens kursivering). Det er slående, hvordan frygt sættes i spil i forhold til den forestillede geografi om Nørrebro eller ikke vestlige lande: Gennem en etablering af ugenkendelighed og gentagelse af stereotyper klæber mistæneliggørelser til geografier og populationer, som differentieres det genkendelige vesten (og Israel).

I *Frygt for angreb på homoparade* interviewes og citeres først Ole Santos, formanden for Copenhagen Pride, dernæst Flemming Steen Munch, som var talsmand for politiet og til sidst Finn Schwarz, som

er formand i Det Mosaiske Trossamfund, den jødiske forening i Danmark. Foruden en ækvivalering mellem homoseksuelles, politiets og Israels interesser understøttes genkendeligheden og etableringen af 'os', mens 'dem' ingen taleret gives og dermed fratages handlerum (mobilitet) og genkendelighed. Til trods for at politiet ikke "*kender til konkrete trusler mod Copenhagen Pride*" (ibid.), iværksættes en "*frygt*", hvis kontekst er at finde i hvad Ahmed kalder frygtens affektive politik: Vi forbinder terror og frygt med de kroppe og populationer, hvor terrorismen klæber sig på, og gennem strategier af genkendelse og venskab etableres Israel og vesten som et *safe haven*, hvor kun specifikke (racialiserede) kroppe, som produceres gennem forestillede (nationale og transnationale) geografier, udgør en fare.

Grænsefiguren bliver igen Sabaah: Ole Santos udtaler, "*at israelerne ikke vil placeres ved siden af grupper fra andre mellemøstlige lande i paraden*", mens han senere udtaler at netop Sabaahs deltagelse i paraden "*kalder på øget sikkerhed*". Det artikuleres ikke hvorfor, men må forstås implicit, at være en provokation for nogle, at Sabaah deltager. Igen etableres en ugenkendelighed og hentydning til metonymien araber-muslim-Nørrebro, som gennem etablering af frygt og ugenkendelighed ækvivaleres med homofobi og mistænkeliggørelse. Sabaah som både klæber til metonymien og passerer den bliver dermed igen fanget: Denne gang mellem Israel og Nørrebro. På den ene side er de en fare for de israelske deltagere, mens de på samme tid selv er i fare fra Nørrebros immigrantpopulationer. Etableres Sabaah som modsætning til Nørrebros ugenkendelighed og den mistænkeliggjorte population privilegeres de med genkendelse, mobilitet og inklusion: De er en del af De er en del af "*dem som er 'underkastet trussel'*". Men når de etableres som modsætningen til Israel, klæber metonymien araber-muslim-terrorist til deres racialiserede kroppe, og de bliver en del af "*dem som truer*" med følgende mistænkeliggørelse.

”... med et regnbueflag i hånden”

Gennem denne sidste artikel om frygt bliver mit indledende citat fra *What's queer about queer studies now?* aktualiseret. Hvilke grupper bliver mistænkeliggjort og patologiseret i teksten? Og hvem vinder normaliteten gennem politiske økonomier, geopolitik og hierarkier?

I de to artikler jeg har behandlet har jeg påvist hvorledes (visser former for) queer identiteter inkluderes i national fortælling, geografi og genkendelighed gennem hetero- og homonormative strategier, og hvordan disse inklusioner er sammenvævet med produktionen af mistænkeliggjorte andre. Jeg har peget på hvordan forestillede geografier og frygtens affektive politik understøtter denne kløft mellem 'os' og 'dem', hvor homoseksuelle kroppe inkluderes i 'os' på homonormative præmisser, mens denne inklusion operationaliseres som en eksklusion og mistænkeliggørelse af 'dem'. LBGTIQ-inklusioner etableres altså som en understøttelse af den nationale fortælling om det danske frisinds særlige frihed og tolerance. Denne etablering både forstærker fortællingen om 'os', mens den operationaliseres til at mistænkeliggøre 'dem' og dermed indgår i geopolitiske økonomier af immigration, krig og terror og i (nye?) nationale og transnationale racialiserede, seksuelle og kønnede hierarkier.

Tak til Bente Rosenbeck, Maja Bissenbakker, Rasmus Præstmann, Lene Myong og Line Brinck Worsøe samt Dorte Staunæs og deltagere i ph.d.-kurset The Affective Turn for kommentarer og forslag til denne artikel.

MICHAEL NEBELING PETERSEN blev uddannet cand. mag. i dansk og kønsstudier på Københavns Universitet i 2007. Han modtog Københavns Universitets guldmedalje for en prisopgave i 2008 og har siden 2009 været ansat som ph.d.-stipendiat ved Center for Kønsforskning på Københavns Universitet.

Slutnoter

1 Citatet i rubriken fra artiklen *København til kæmpe homofest*, B.T., 1. august 2009. LGBT er en forkortelse for Lesbian, Bisexual, Gay and Transgender. Jeg bruger denne engelske forkortelse, da betegnelsen er den almindelige forkortelse på dansk. Forkortelsen blev brugt af World Outgames og bruges af LGBT-Danmark, som er den danske nationale LGBT-lobbyorganisation.

2 Jeg bruger ordet diskursformation (Foucault, 1972:31-39; Laclau & Mouffe, 1985:105; Phillips & Jørgensen, 1999:69-70), til at "*indramme forskellige og eventuelt modstridende diskurser, der opererer i det samme terræn*" (Phillips & Jørgensen, 1999:70).

3 Richard Florida er en amerikansk økonom og geograf, som skrev *The Rise of the Creative Class* i 2002. Her argumenterer Florida bl.a. for, at en by kan måles på et gay index, som afspejler byens tiltrækningskraft på den kreative klasse, som styrker byen økonomisk og kulturelt mm. Pink-dollar-diskursen er repræsenteret af fx World Outgames direktør Uffe Elbæk, som flere steder referer direkte til Florida, ligesom der i World Outgames.

4 Jeg trækker på Benedict Andersons definition af en nation: "*Den er et forestillet politisk fællesskab*" (2001:48). Hermed trækkes der på en antropologisk forståelse af nationen snarere end en nation med stort N (ibid.). Nation og nationalisme forstås som konstrueret gennem performative og gentagende artikulationer og ritualer. Andersons nationsdefinition passer glimrende til Gregorys brug af Saida *forestillede geografier*, som jeg vil introducere senere i artiklen (se note x).

5 LGBTIQ: "*lesbian, gay bisexual, transgender, intersex, and queer*" (Puar, 2007:ix)

6 De queerteorier, jeg har præsenteret, centrerer sig omkring nordamerikanske forhold. Tendenserne, som de skitserer, er også præsenteret i forhold til europæiske forhold: Fx Holland, se Butler (2009) og Wekker (2010), Frankrig, se Butler (2009) og England, se Haritaworn, Tauqir & Erdem (2008).

7 Sabaah er en forening for LGBTQ personer med anden etnisk baggrund end dansk. Se <http://sabaah.dk>.

8 Butlers pointe om sammenhængen mellem inklusion og eksklusion fra artiklen

”... med et regnbueflag i hånden”

Is Kinship Always Already Heterosexual? (2004) bliver gentaget i artiklen *Sexual Politics, Torture, and Secular Time* (2009). Men her påpeger hun, at tildelingen af medborgerskab til seksuelle minoriteter hænger sammen med eksklusionen af etniske og religiøse mindretal: ”... *women’s sexual freedom or the freedom of expression and association for lesbian and gay people is invoked instrumentally to wage a cultural assault on Islam that reaffirms US sovereignty and violence*” (2009:105).

9 Etnohomo er en forkortelse af etnisk minoritetshomoseksuelle eller etnisk minoritiserede homoseksuelle. Betegnelsen og forkortelsen bruges af Sabaah.

10 At *famile* og *venner* per se er heteroseksuelle i artiklens logik understøtter Puars pointe om, at hvidhed er queer norm, mens heteroseksualitet er en racial norm (Puar, 2007:xxiv). Dette præger også artikulationerne af Sabaah, som netop fanges mellem de to normer.

11 Og ikke queer (se note xii).

12 Stenkastene medførte en bred debat, som gjorde, at Københavns Kommune gav en stor bevilling til Landsforeningen for Bøsser og Lesbiske (nu: LBGT Danmark) til oprettelse af Salon Oriental, som henvendte sig til homoseksuelle med etnisk minoritetsbaggrund. Efter en del debat og kritik af Salon Oriental skabte nogle af brugerne Sabaah, som ikke er en del af LBGT Danmark.

13 Hvad de enkelte deltagere i Sabaah-vognens grunde til maskering var, er ikke denne artikels ærinde. Men interessant er det, at teksten kun etablerer muligheden for, at etninhoerne er bange for *famile* og *venner* og ikke andre læsemuligheder. Ej heller har artiklen øje for den racisme, der eksisterer i en etnisk dansk kontekst. Fx har den højreradikale blog Uriasposten, som er kendt for sine ”hadelister”, lagt billeder op af Sabaah-deltagerne (<http://www.uriasposten.net/?p=7036>).

Litteratur

Ahmed, Sara (2004): *The cultural politics of emotion*, Edinburgh 2004.

Anderson, Benedict (2001): *Forestillede Fællesskaber*. Frederiksberg 2001.

- Avnon, Arthur (2009): "Outgames er en triumf for livskraften". *Politiken*, 27-8-2009.
<http://politiken.dk/debat/article758431.ece> (27-7-2010).
- Berlingske Tidende Leder (2009): "Kampen for Normalisering". *Berlingske Tidende*, 25-07-2009.
- Butler, Judith (2004): "Is kinship always already heterosexual". *Undoing gender*. J. Butler. New York, Arbingdon 2004.
- (2009): "Sexual politics, torture, and secular time". *Frames of war: when is life grievable?* J. Butler. London, Brooklyn 2009:101-136.
- Drud-Jensen, Mads Ted and Sune Prahl Knudsen (2005): *Ondt i Røven*. København 2005.
- Duggan, Lisa (2003): *The twillight of equality: neoliberalism, cultural politics and the attack on democracy*. Boston 2003.
- Eng, David L., Judith Halberstam, et al. (2005): "Introduction: what's queer about queer studies now." *Social Text* 2005:23(84-85):1-17.
- Florida, Richard (2002): *The rise of the creative class*. Cambridge, New York 2002.
- Fogt, Lars (2009): "Politi opdækker indvandrere-bøsser". BT, 28-07-2009.
- Frederiksen, Maja Bissenbakker (2005): *Begreb om begær: queeringer af nyere dansk litteratur*. Odense, 2005.
- Gregory, Derek (2004): *The colonial present*. Malden, Oxford, Carlton 2004.
- (2007): "Introduction". *Violent geographies: fear, terror, and political violence*. D. Gregory and A. Pred. New York, London 2007:1-6.
- (2007): "Vanishing points". *Violent geographies: fear, terror, and political violence*. D. Gregory and A. Pred. New York, London, 2007:205-236.
- Hansen, Kristian (2009): "København til kæmpe homofest". BT, 01-08-2009.
- Haritaworn, Jin, Tamsila Tauqir, et al. (2008): "Gay imperialism: gender and sexuality discourse in the 'war on terror'." <http://www.mediafire.com/?y5dtdwnjw3> 2008.
- Højsgaard, Morten Thomsen (2009): "Homoseksuelt hysteri". *Kristeligt Dagblad*, 30-07-2009.
- Ib, Helle (2009): "Ud af Busken". BT, 26-07-2009.
- Jalving, Mikael (2009): "Frontalt: Fri os fra homo-OL". jp.dk, 2-6-2009. <http://blogs.jp.dk/frontalt/2009/06/02/fri-os-fra-homo-ol/> (24-5-2010).

- Københavns Kommunes Økonomiudvalg (2006). Beslutningsprotokol fra ordinært møde tirsdag den 31. oktober 2006. K. K. Økonomiudvalg.
- Kristensen, Thomas R. (2009): ”The importance of tolerance”. *Out and About*, August 2009.
- Laclau, Ernesto and Chantal Mouffe (1985): *Hegemony and socialist strategy: towards a radical democratic politics*. London, New York 1985.
- LHO (2009): ”Leder: Åbn skabet”. *Politiken*, 24-7-2009. <http://politiken.dk/debat/ledere/article757595.ece> (24-7-2010).
- Lützen, Maria (2009): ”Frygt for angreb på homoparade”. *Jyllands-Posten*, 25-7-2009. <http://jp.dk/indland/kbh/article1763452.ece> (27-7-2010).
- Lysdal, Otto (2009): ”Er det unormalt at være normal?”. *Herning Folkeblad*, 29-07-2009.
- Øhlenschläger, Karina (2009): ”Ahmad fra Århus lever et dobbeltliv”. *Århus Stift-tidende*, 29-07-2009.
- Outgames, World (2007). World Outgames prospect. København, World Outgames APS.
- Petersen, Michael Nebeling (2007): ”Fra Barnets Tarv til Ligestilling.” *Kvinder, køn og forskning* 2007:02:30-44.
- (2007). Fra Barnets Tarv til Ligestilling – en analyse og vurdering af diskurserne i Folketingets forhandlinger vedrørende lesbiske og enlige kvinders adgang til læge-assisteret kunstig befrugtning i en queerteoretisk optik. *Center for Kønsforskning, Institut for Nordiske Studier og Sprogvidenskab*. København, Københavns Universitet. Kandidat-speciale.
- Puar, Jasbir K. (2007): *Terrorist assemblages: homonationalism in queer times*. Durham, London 2007.
- Rahbek, Birgitte (2009): ”Fra løse håndled til knyttede næver”. *Berlingske Tidende*, 28-07-2009.
- Richardson, Diane (2004): ”Locating sexualities: from here to normal.” *Sexualities* 2004:7(4):391-411.
- Rosenberg, Tiina (2002): *Queerfeministisk agenda*. Stockholm 2002.

- Said, Edward (1978): *Orientalism*. London 1978.
- Sedgwick, Eve Kosofsky (1985): *Between men: English literature and male homosexual desire*. New York 1985.
- (1990): *Epistemology of the closet*. Berkeley, Los Angeles 1990.
- Skawbo-Jensen, Karsten (2009): "Fælleskultur eller subkultur?". *Information*, 25-07-2009.
- Tholl, Sofie (2009): "Foldbold: den homofobiske sport". *Information*, 24-07-2009. <http://www.information.dk/198387> (01-07-2010).
- Warner, Michael (1999): *The trouble with normal*. Cambridge, Massachusetts 1999.
- Wekker, Gloria (2010). "Gay nostalgia: interrogating sexual citizenship" at Beyond citizenship: feminism and the transformation of belonging, Birkbeck, University of London, UK, 30/6-2/7 2010.

ABSTRACT

Drawing on recent transnational queer theory, the article presents a reading of two newspaper-articles about the Danish LGBT parade in 2009. The articles represent the dominant discourse about gay and lesbian citizenship.

The readings show that the contemporary mainstreaming of gay and lesbian identity is intertwined with the national narrative about the special Danish permissiveness. Using the concept of homonationalism (Puar 2007) and Gregory's rethinking of Said's concept of imaginary geographies (Gregory 2004, 2007) the readings highlight how the homonormative inclusion of gay and lesbian identities into citizenship and recognition – into the national Danish 'we' – is being operationalized to construct and exclude a pathologized and suspicious immigrant population – the 'them'. This imagined population is casted to oppose the national narrative and thereby is represented as a danger to gay and lesbian citizenship and the national narrative about Danishness.